

նենք, որ Կորդուաց իշխանը՝ Նոր Հերականի ընդաշխին տեղը բռնած է, կամ անոր համար՝ որ ասիկա անձամբ չէր կրնար երթալ եւ կամ վասն զի Կորդուաց իշխանը՝ միանգամայն Նոր Հերականի ընդաշխին էր: Այս պարագային մէջ անհրաժեշտաբար կը հետեւի որ Ծոփաց իշխանն ալ — ինք զինքը զգոշու-
 թեամբ բացատրելու համար — « յԱսորեստանեաց կողմանէն, ընդաշխին իբր փոխանորդ՝ մեծամեծաց ուրիշցութեան մասնակցեցաւ: Հիմայ ամէն բանն յառաջ խնդիրն այն է թէ հոս ո՞ր Ծոփքն իմանալու ենք. Եփրատայ ըրով եղած արեւմտեանը թէ Մեծ Ծոփքը ըսուած արեւելեանը՝ Նփրկերա (Martyropolis) մայրաքաղաքով: Այս խնդիրս որոշելու համար՝ լուսագոյնն է մեզի կուռան բռնել Նբրսեհի թաղաղութեան գաշինքին ենթադրած քաղաքական յարաբերութիւնները. այս գաշադրութիւնը շատ մօտ է ժամանակաւ Ագաման գեղեցայ յիշած հրեշտակութեան: 297ին արքայիցարքան ստիպուեցաւ հաւանել, որ (Հայաստանի վերաբերող) Անգեղ-տան նախարարութիւնը Ծոփաց հետ, իսկ Արծն Կորդուաց եւ Ծաւգեղից (Zabdikene) հետ հռոմէական պետութեանն անձկագոյնս կախում ունենան:՝
 Սակայն այսու հանդերձ՝ անոնք Հայոց թագաւորութեան վերաբերելէ չզոգրեցան: Բացատրութեան այս ըմբռնումն կը հետեւի թէ Կորդուք եւ Ծաւգեղայք (Ծոփքք) Արծնն կախում ունէին, եւ այս երեք գաւառաց իրարու հետ անձուկ կապուած ըլլալը յայտնի է նաեւ եկեղեցական այն բաժանումն, որ հիմնուած է Յովհաննոսի թաղաղութեանս համաներուննկաւմամբ ըրած արամադրութեանց վրայ: Այս բաժանման համաձայն՝ Կորդուք եւ Ծաւգեղայք թեմերը, ինչպէս եւ Արծն Մծքնայ մտարապոլսութեան կը վերաբերէին: Յայտնապէս Կորդուաց եւ Ծաւգեղից ստարապներն Աշնեաց ընդշխին տակն էին: Նման յարաբերութիւն մ'ալ պէտք է ենթադրել Անգեղ-տան եւ Ծոփաց միեւ: Անգեղ-տունը (Ingilene) հին Անգը բերդով (ասոր. Aggēl) միասին կը համապատասխանէ յետնագոյն ժամանակի Զորբորդ Հայոց Գեգիք ըսուած գաւառին — զոր Գեղրգ

Կիրացին 960 քիւսա ճւրջսնի՞՜ կ'անուանէ — ինչպէս Կիրկերա լաւ միտ դրած է: Անգեղ-տան կառավարն էր Հայր մարդպետը, որ Մեծ Ծոփաց՝ Բնաբեղ բերդին գանձերուն վրայ ալ կը հսկէր: Ուստի կ'երեւայ թէ Մեծ Ծոփքն այն գաշնադրութեան մէջ Անգեղ տան ստորակարգ մաս համարուած է: Հոս Ծոփքը ըսելով՝ միայն արեւմտեանը՝ Եփրատայ վրայինը կրնայ հասկըտիլ:՝ որ ուղղակի Հռոմէական պետութեան սահմանակից էր եւ անկէ ետքը՝ միշտ Հռոմայեցոց ազդեցութեան տակն էր: Այս գաւառը՝ երբեքն պարզապէս Ծոփք ըսուի — այսպէս Ղազար Փարպ. էլ 205, 532՝ եւ Սուտ Մոլս. Խոր. Աշխարհաբարութիւն հրտ. Սուրբանի էլ 30, 15 — երբեմն Ծոփք Շահայ (սեռ. Ծոփաց Շահէի) փոխու. Գ. թ. էլ 21, Շահունի Ծոփք փաւստ. Գ. ժը. էլ 29 կամ Ծոփք Շահունաց փաւստ. Գ. իղ. էլ 146, երբեմն այլ միւս Ծոփք փաւստ. Գ. դ. էլ 73: Հայոց թագաւորութեան բաժանուելէն վերջը՝ հայկական հարաւային հինգ ստորապոլսիւնները — որոնց մէջ նաեւ Դժօփոյն — Ծոփք Շահունի — հռոմէական իշխանութեան տակ ինկան, բայց բրեց բնիկ իշխանները պահեցին: (Հարան-կէն):

Գ Ն Ա Գ Ր Ա Կ Ա Ն

Ն Ո Ւ Ն Ա Գ Ի Բ Ի Ր Ա Ս Յ Ե Ն Ո Ս

Ի միջև հայերէն ձեռագրաց արքունի մատենադարանին ի Բերլին կայ գրչագիր մի, Ms. orient. quart. 805 նշանակեալ (որ չէ արձանագրեալ ի ցուցակի հայերէն ձեռագրաց, զոր կազմած է Ն. քարաբանաց՝ յամին 1888, քանզի յետոյ է ստացեալ): որ՝ իւր բազմապիսի հետաքրքրական եւ կարեւոր բովանդակութեամբ՝ արժանի է մասնաւոր մտադրութեան:

Չեռագիրս այս, որ մինչեւ ցարդ՝ որչափ գիտեմ՝ դեռ քնաւ չէ ստորագրեալ մանրամասնաբար, 20,7 x 15 հրգմոր. մեծութեամբ է. ունի 316 թուղթ + 2 մագաղաթեայ թուղթ՝ մին ի սկիզբն եւ միւսն ի վերջն: Գրութիւնն առ հասարակ միասին է. տողին գրութիւն՝ անկանոն, եւ պէսպէս ի զանազան մասունս, այսինքն՝ 18—42. նիւթն՝ արեւելեան թուղթ, հաստ,

1 Գեոր. Պատրիկ՝ Հասակոսոր 14 առ Գեորգի Hist. Gr. min. I 433, 20—23. ին ծէ տո κεφαλαια τής επεξεργασίας ταύτης, ὥστε κατὰ τὸ ἀνατολικῶν κλίμα τὴν Ἰσχυρήνην (ἐπιβεβαιῶν Ἰσχυρήνην) μετὰ Σωφρονῆς καὶ Ἀρξάνην μετὰ Κλαυδίου καὶ Ζαβδουκίης Ῥωμαίους ἔχειν.

1 Հ. Կիրկեր. Monatsber. der Berl. Akad. 1873, p. 198. Հմտ. Գեւորդ. Georgius Cyprius p. 180:
 2 Հ. Գեւորդ. Georgius Cyprius p. 161/2.
 3 Հմտ. Կիրկեր. առց էլ 200:
 4 Հմտ. Գեւորդ. Georg. Cypri., p. XLIX a.

գեղնագոյն, եւ ընդհանրապէս ըստ բաւականին ողորկեալ. կազմին՝ փայտեայ կոշեպատ, պարզ զարդարուն գործուածովք. հանգամանքն՝ ըստ մեծի մասին շատ թերի եւ ապականեալ, թուղթք գրեթէ առ հասարակ աշտեղեալ եւ բծաւորեալ. բազում թուղթք՝ մանաւանդ յառաջին մասին՝ կարի ֆետուած են, մաշած կամ պատուառն, ծակոտեալ կամ կտրեալ. ուրիշ ուրիշ ամբողջ թուղթք իսկ պակասին, յայլոց միայն հաստկոտորք ինչ մնացած: Գիրն բազմօրինակ է, ի տեղին տեղին նաեւ խառն, բոլորգիր՝ նօտագիր եւ շղագիր. յաճախ անկարգ եւ անձեւ, մերթ իսկ յոտի է գիտուարին յընթեաննուլ, սակաւ ուրիշ ի մատուն ինչ՝ կաննաւոր եւ գեղեցիկ: Զարդագիրք դուռ ուրիշ պատահին, եւ այն՝ պարզ գործ. խորագիրք եւ սկզբնատառք հատուածոց, երբեմն նաեւ ամբողջ միջանկեալ հատուածք, կարմրագիր են: Խորան եւ լուսանցազարդք՝ հազիւ ի քանի մի տեղին, աննշան ինչ գործ: Իսկ նկարք, մանաւանդ յառաջին մասին (Պատմութիւն Աղեքսանդրի) բազմաթիւ՝ խոռոն, առաւել կամ նուազ յաղողած: Ժամանակ ժռ զար (ճշտագոյն ժամանակն յետոյ ի յիշատակարանս): Գրիչն է՝ Յովսափայ Սարկազ Աքրաստացի. ամբողջ մատանն իւր ինքնագիրն է. թէպէտեւ գիրն զանազան եւ բազմաձեւ, սակայն գրչութեան կերպն՝ ոճն ծայր ի ծայրնոյն է: Բովանդակութիւնն այսր մատենին է՝ Բովանդակութիւնն այսր մատենին է՝ Բովանդակութեանց եւ թէ շարագրածաց նոյն ինքն Յովսափայ:

ԲՏԷԼԱՍԻԿ համառօտ ցանկ գլխաւոր նիւթոց.

Ա. թղ. 3—103. «Պատմութիւն մեծի Աշխարհակալի Աղեկսանդրի Մակեդոնացոց. կեանք վարուց քաջութեանն, մինչ ի վաղձան. նշանօր».

Սկիզբն. «Ի ծովու չափոյ հասեալ եւ զերկնից աստեղս թուեալ աւանդեցին ամենայն աշխարհի եւ ասացեալ զկաֆայս. [կարմրագիր] Ով շատ շուր նեզգանիրսու, որ թագաւոր էիր յեզրիպոսու» եւ այլն:

Ըստ սմին օրինակի, զինի իւրաքանչիւր հատուածի, յաւելեալ է կաֆայ մի:

Թղ. 97ա. «Առ ձեզ պաղատանք ընկնիմ ընթերցող գրչոյս ի լման զԵնչառնցիս տկար արարեք յիշման զես արժան, որ զաւատանաւոր զամենն ասացի զինչ ի սմա որ կան. ազատ է իշխանաց ամեն, ւ այլք որ են արքայք պատական».

Ապա ի վերջ պատմութեան Աղեքսանդրի, թղ. 99ա) յիշատակարանս այս.

«Փառք եւ գոհութիւն քեզ անպար եւ անպատում արարեք իմ հրաշագործ Աստուած, որ արժանի արարեք զՅարմատար զյողնամեղ եւ զպիկար եւ զվաթթար անձն յԱշաշտուր Կենչառնցոյ հասանիլ մեղաներկ մատամբ եւ տկար մարմնով ի գիծ վերջինն արքայական գրոցս աշխարհակալին Աղեկսանդրոս: Առ այս զինչ ունիմ հատուցանել տրիտուր, քան թէ քոյն լուսեղնաց եւ բոցեղնն բերանով աւրհնել զքեզ չայլ Աստուած, ու զքան քո էակից հանդերձ հոգովդ փառակցաւ. նայ եւ աւժանգակ առեալ զընթացս աւգապառոց լուսաւորացոց, որ անբերան շարժմամբ զարհնառաք բարէբանութիւն մատուցանեն. իսկ ըստորայնոց ազգ կենդանեաց բերան առեալ, զմարդն քոյն պատկեր երկրպագեն վայելչաբար, յայտ արարեալ թէ էլիք այլ Աստուած բայց ի քէն: Ընդ որս եւ զուրքս յաւիտենից ընդ իս առեալ, զմարգարէից եւ զաւաքելոց, զՏայրապետաց եւ զվարդապետաց եւ զվկա արեամբ պսակելոցն [աստ կէս տող մի ջնջեալ է] զպարս եւ զքասաւրհնեմք զամենասուրբ երրորդութիւնդ եւ զմի աստուածութիւնդ, այժմ է յաւիտանս ամեն»:

Եւտ այսորիկ գան բարանութիւնքն ի վարս Աղեքսանդրի, թղ. 99բ—103բ: Հուսկ ուրեմն, թղ. 103բ, Յովսափայ յիշատակարանն, որ է այսպէս.

«Եւ զգրող այսմ գրի, ես Յովսափայ մեղաւք ի լն, որ ես ի յիմ ժամանակի չգործեցի մաս մի բարի, այլ ծուլ կենաւք յաստնւորի, կեցայ տմարթ ես յաշխարհի, եւ յամենայն ժամանակի հաւասեցա անշահ բանի. բայց խնդիր մի կայ իմ սրտի, որ ասիք մի տէր ողորմի ինձ եղկելի մեղաւորի, մեղամակարթ մարկաւազի. եւ ի տեսննէ առնուք զըստի, զոր պատրաստեաց յիւր հայրենի, դասէ ի դասս աջակողմի, յիւր փառքն ի հետ[ո?] իւր սիրելի. չ թուականիս ձի աւելորդի, գրեալ եղեւ բան եւ գործի, թագաւորին Աղեկսանդրի, Սեքաստիայ այս քաղաքի, առ ոտն սուրբ Լուսաւորչի. փառք տանք աւրհնեք զՏայր եւ զորդի, թէ ինչ բանք բանք ստեղծեալ է յաշխարհի».

Ապա ի ստորեւ նոյն իջնն գրեալ կան երկու տողք, ըստ երեւութիւն օտարաձեւ եւ անընթեանի գրով, որ թէեւ ի լուսանցին իրբեւ «գիր աղւանիցն նշանակուած է, սակայն՝ ըստ իմոց կարծեաց՝ ոչ այլ ինչ է, բայց եթէ

տեսակ մի ծածկագիր, որպիսի ինչ այլ ուրիշ
 եւս ի կիր առնու Յովասափ: Չպայցանէ յետոյ:
 Բ. Թղ. 104—150. Պատմութիւն Յով-
 Հաննու Աւետարանչին եւն: — Հանգիտան: —
 Յայտնութիւնն:

Ի վախճանի Յայտնութեան, Թղ. 149 ք
 —150 ա.

«Տէր Աստուած Յիսուս Քրիստոս, բարե-
 խաւսութեամբ եւ աղաւթիք սուրբ առաքելոյն
 Յոհաննու որոտման աւետարանչի քո ընտրելոյ,
 ողորմեա մեղապարտ եւ անարժան գրչի Յովա-
 սափ սարկաւագի եւ ծնողաց իմոց տէր Թա-
 թէնոյն եւ Շահիպաշան եւ ամենայն զարմից,
 եւ այնոց որ կարգան զքան մարգարէութեան
 եւ ասնն, ատուած ողորմի եւ Հայր մեր յեր-
 կինք, ամեն:»

Գ. Թղ. 150 ք—162. «Պատմութիւն
 սուրբ Հաւրն Յովսիմոսի» եւն: Ի վերջոյ:
 «... որոյ բարեխաւսութեամբն ողորմեսցի
 Քրիստոս Աստուած մեղապարտ գրչի Յովասափի
 եւ ծնողաց իւրոցն եւն:

Նմանօրինակ Համառօտ վերջաբանք յա-
 ճախ գտանին ի ձեռագրիս:

Դ. Թղ. 162 ք—200 ք. «Խորաքի սրբոց
 վարդապետաց, յաւետարանական բանէ, յա-
 ուրբերոց եւ մարգարէից:»

Ե. Թղ. 200 ք—222 ք. «Յայագս զար-
 մից սրբոյն Գրիգորի Լուսաւորչին, եւ Ներսիսի,
 եւ Թագաւորին Տրդատոսի» Յաւելեալ են երկու
 կաֆայք՝ ի Յովասափայ:

Զ. Թղ. 224—248. «Աարք եւ զատ-
 մութիւն Երինէ կուսինն եւն. ընդ նմին խառն
 բազմութիւ կաֆայք:

Է. Թղ. 249—255. Մանն գրուածք
 Յովասափայ, արձակ եւ ոտանաւոր:

Ը. Թղ. 256—264. Համառօտ Պատ-
 մութիւն Մեծին կոստանդիանոսի եւ յաջոր-
 դաց նորին:

Թ. Թղ. 264—270. Խառնիխուռն քեր-
 թուածք Յովասափայ, հոգեւոր եւ աշխար-
 Հային, տաղք, սիրոյ երգք եւ այլն:

Թ. Թղ. 271—274. Նշանագրաց ցու-
 ցակն, որ առաջիկայ գրութեանս գլխաւոր
 նիւթն է:

ԹԱ. Թղ. 275—316. Դարձեալ խառն
 ստանաւորք Յովասափայ. Համառօտ պատմա-
 կան տեղեկութիւնք, եւ սոյնպիսի խառնապա-
 տում Հատածք բանից:

ԹԲ. 295 ա. Ի «կաֆային վասն աղեկ
 մանկան Գրիգորին» որ ողբերգ մի է ի մահ

իւրոյ եղբօր, Յովասափ զնէ զժամանակ այգր
 մահուան յամի 997 (= 1548):

ԹԳ. 312 ա. կայ միւս եւս ոտանաւոր՝
 Թուականաւ, յորում նկայագրէ Յովասափ
 զաղէտս եւ զփորձանս ինչ իւրոյ ժամանակին,
 յաւարտ որոյ ասէ.

«Ինն Տարուր նսուն եւ եաւթն էր ԹՎին
 [1548], Յովասափ շարեւ Սեբաստիացնն,
 փորձանաց զաւակին, փառք տայ արարին:»

Իսկ յետին որոշ Թուականն, որում Հան-
 դիպիմք ի մատենիս, է այս.

ԹԴ. 222 ք. «Եւ ի ԹՎին: ա: Ժ: է: Էր,
 Քրիստոսի ծննդէն մինչեւ ի մեջ ա: ե: Ե: կ: Է:
 տարի է. գրեցաւ ձեռամբ...» որում զՏես
 յաջորդէ տող մի ծածկագիր, զոր յետոյ յա-
 ուաջ պիտի բերեմ:

Եւ արք՝ գամ ի բուն յառաջագիր նիւթն,
 եւ այն նախ ի վերջիշեալ ցուցակն «Նշանա-
 գրաց»:

Ամիողն նտորգիր է, Համեմատաբար կա-
 ննաւոր, եւ բաղկանայ յերկուց մասանց. մին
 ԹԵ. 271 ա—273 ա, խառնիխուռն շարադար-
 դութեամբ, իսկ միւսն, ԹԶ. 273 ա մինչեւ
 ցվերջ, այլուրբանական կարգաւ դասաւորեալ:
 Դարձեալ՝ յառաջին մասին՝ իւրաքանչիւր էլ
 բաժանեալ է յերիս սիւնակս, իսկ մնացեալն՝
 միաշար գրութեամբ է:

Վերնագիրն, ԹԸ. ԹԷ՝ առ ի չգոյէ տեղ-
 ոյ ի վերին լուսանցս, գրուած է ի մէջ երկ-
 րորդ եւ երրորդ սիւնակին, առ ի շեղ՝ կար-
 միադեղով եւ բոլոր գրով, բայց ի մի եւ նոյն
 գրէն, այսպէս. «Նշանագիրն այս է իմաստ-
 նոցն». որ անշուշտ իբրեւ բուն սկզբնական
 խորագրի Համարելի է:

Յուցակին պարունակութիւնն է՝ Հաւա-
 քածոյ զանազան Նշանագրաց կամ Նշանա-
 դրոշմից (յորոց ոմանք՝ ըստ նմանութեան մե-
 Հնեագործից), սղագրաց եւ երազագրական
 Նշանաց եւ համատուութեանց պարզ կամ
 բազմապատիկ կապակցութեամբ եւ շարամա-
 նութեամբ տառից: Առնութիւր իւրաքանչիւր նշա-
 նագրի եւն դրուած է նաեւ Նշանակութիւնն:

Պէտպէս դրութիւնք կամ եղանակք
 գրչութեանն, զորս բովանդակէ ցուցակս այս,
 որոյ ճշգրիտ ընդօրինակութիւնն ահաւաստի:
 Միայն ԹԷ՝ ընագրին կարգն պահելով Հան-
 դերձ, պատշաճ Համարեցայ՝ զնշանագիրս եւն
 մի ըստ միօրէ շարունակ Թուով Նշանակել:

Փ. ՄՈՒՐԱՍ

